

## Η Οικουμενική Σύνοδος όπου η Παρθένος Μαρία ομολογείται Θεοτόκος (Θεώνη Μαρίνου - Μπούρα, Θεολόγος, ΜΑ Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσία](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2aVf6mD>]

Ο Σωκράτης Σχολαστικός, γεννημένος μεταξύ 380-385μ.Χ., ιστοριογράφος που αποτελεί την αξιοπιστότερη πηγή για τα εκκλησιαστικά (Παπαδοπούλου, Στ., Πατρολογία Γ, εκδ. Γρηγόρη, Αθήνα 2010, σ. 610), ομολογούσε την ένωση των δύο φύσεων του Χριστού και το ένα πρόσωπο κι αυτό οδήγησε τους «παλαιούς» να ονομάζουν τη Μαρία Θεοτόκο. (Εκκλησιαστική ιστορία Ζ, 32. Hansen 381. PG 67, 812A). Διαπιστώνουμε ότι ο ιστοριογράφος Σωκράτης Σχολαστικός, προφανώς εντρυφώντας στα εκκλησιαστικά, κατέληξε στη σύνδεση του όρου «Θεοτόκος» με τη Χριστολογία και συγκεκριμένα με την ενότητα του προσώπου του Χριστού, που απαντάται ήδη στον Ειρηναίο.



Συνοδικά ο όρος Θεοτόκος πρωτοαπαντάται στη Σύνοδο της Αντιόχειας το 324 ή αρχές του 325, η οποία συγκλήθηκε λόγω της κακοδοξίας του Αρείου παρά την καταδίκη του σε αλεξανδρινή σύνοδο το 320. Πρόεδρος της Συνόδου της Αντιοχείας ήταν ο νεοεκλεγέντας επίσκοπος Ευστάθιος και με ευθύνη του συνέταξε και απέστειλε σε επισκόπους «Επιστολήν εγκύκλιον», όπου μεταξύ άλλων ονομάζει τη Μαρία Θεοτόκο. Η επιστολή συντάχθηκε από τον Ευστάθιο, απηχεί όμως και τη δεύτερη Επιστολή του Αλεξάνδρου Αλεξανδρείας γραμμένη το 322 ή το 324 με την άμεση θεολογική ευθύνη του Μ. Αθανασίου, όπως υποστηρίζει ο αείμνηστος Στυλιανός Παπαδόπουλος (Παπαδοπούλου, Στ., Πατρολογία Β, Παρουσία, Αθήνα 1990, σ. 89).

Στο ομολογιακό κείμενο » Έκθεση Πίστεως των διαλλαγών«'ή ορθότερα κατά τον Στυλιανό Παπαδόπουλο (Παπαδοπούλου, Στ., Πατρολογία Γ, εκδ. Γρηγόρη, Αθήνα

2010, σ. 387), » Έκθεση Πίστεως περί της ενανθρωπήσεως» (Πάσχα 433), που έγινε ο επίσημος δογματικός «όρος» τῆς Γ΄ Οικουμενικῆς Συνόδου, ἡ Παρθένος Μαρία, ομολογείται Θεοτόκος λόγω τῆς σάρκωσης καὶ ενανθρώπισης τοῦ Λόγου ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως. ( «κατά ταύτην τὴν τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως ἔννοιαν ὁμολογῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον Θεοτόκον, διὰ τὸ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπῆσαι καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἐνῶσαι ἑαυτῷ τὸν ἐξ αὐτῆς ληφθέντα ναόν », PG 77, 172CD-173A). Ο Βασίλειος Τσίγκος καταλήγει πὼς ἡ μελέτη τῶν πηγῶν καὶ ἡ σύγχρονη ἐπιστημονικὴ ἐρευνα οδηγοῦν στό συμπέρασμα πὼς ἡ συμβολὴ τοῦ ἁγίου Κυρίλλου υπῆρξε πρωταγωνιστικὴ καὶ καθοριστικὴ στὴν ἀνάδειξη καὶ προβολὴ τοῦ ὀρου «Θεοτόκος» ὁ ὁποῖος καθίσταται ὁ δογματικὸς ὀρος τῆς Γ΄ Οικουμενικῆς Συνόδου (Τσίγκου, Βασιλείου, Ἡ διαμόρφωση τοῦ ὀρου «Θεοτόκος» κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Οικουμενικῶν Συνόδων καὶ ἡ χριστολογικὴ καὶ σωτηριολογικὴ σημασία του, [http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr\\_main/catehism/theologia\\_zoi/themata.asp?contents=selides\\_katixisis/content](http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catehism/theologia_zoi/themata.asp?contents=selides_katixisis/content) ).

Το Νοέμβριο τοῦ 448 σὲ ἐνδημούσα σύνοδο πὼς συγκάλεσε στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ Φλαβιανός, διακηρύχτηκε ὁμόφωνη ἀφοσίωση στὶς Συνόδους Νικαίας (325) καὶ Εφέσου (431), στὴ Β Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίλλου πρὸς Νεστόριο καὶ στὴν Ἐκθεση πίστεως τῶν διαλλαγῶν. Στὰ κείμενα τῆς ἐνδημούσας συνόδου ἐμπεριέχονται δηλώσεις γιὰ τὴν ἀσύγχυτη καὶ ἀτρεπτη ἐνωση τῶν δύο φύσεων ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς συλλήψεως, τὴν καθ' ὑπόστασιν ἐνωση καὶ τὸν ὀρο Θεοτόκος (Παπαδοπούλου, Στ., Πατρολογία Γ, ἐκδ. Γρηγόρη, Ἀθήνα 2010, σ. 616).

Στον όρο πίστεως στη Δ Οικουμενική Σύνοδο στη Χαλκηδόνα αναφέρεται: « Ἐπόμενοι τοίνυν τοῦς ἁγίοις Πατράσιν, ἕνα καί τόν αὐτόν ὁμολογεῖν Υἱόν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν συμφώνως ἅπαντες ἐκδιδάσκομεν, τέλειον τόν αὐτόν ἐν θεότητι καί τέλειον τόν αὐτόν ἐν ἀνθρωπότητι, Θεόν ἀληθῶς καί ἄνθρωπον ἀληθῶς τόν αὐτόν ἐκ ψυχῆς λογικῆς καί σώματος, ὁμοούσιον τῷ πατρί κατά τήν θεότητα, καί ὁμοούσιον ἡμῖν τόν αὐτόν κατά τήν ἀνθρωπότητα, κατά πάντα ὅμοιον ἡμῖν χωρίς ἁμαρτίας· πρό αἰώνων μέν ἐκ τοῦ Πατρός, γεννηθέντα κατά τήν θεότητα, ἐπ' ἐσχάτων δέ τῶν ἡμερῶν τόν αὐτόν δι' ἡμᾶς καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου τῆς Θεοτόκου κατά τήν ἀνθρωπότητα, ἕνα καί τόν αὐτόν Χριστόν, Υἱόν, Κύριον Μονογενῆ, ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως γνωριζόμενον, οὐδαμοῦ τῆς τῶν φύσεων διαφορᾶς ἀνηρημένης διά τήν ἔνωσιν, σωζομένης δέ μᾶλλον τῆς ιδιότητος ἐκατέρας φύσεως καί εἰς ἕν πρόσωπον καί μίαν ὑπόστασιν συντρεχούσης, οὐκ εἰς δύο πρόσωπα μεριζόμενον ἢ διαιρούμενον, ἀλλ' ἕνα καί τόν αὐτόν υἱόν Μονογενῆ, Θεόν, Λόγον, Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καθάπερ ἄνωθεν οἱ προφῆται περί αὐτοῦ καί αὐτός ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐξεπαίδευσε καί τό τῶν Πατέρων ἡμῖν παραδέδωκε Σύμβολον » .

**[Συνεχίζεται]**